

havde nok ovenikøbet faaet speciel Tilladelse til at forhøre hende for at skaffe deres Blade Stof til —

Professoren faldt ham i Talen. Han kunde ikke indlade sig paa nogen Diskussion, sagde han affejende. Al Propaganda i Hospitalsstuerne var forbudt. Ogsaa den religiøse. Det bad han ham om fremtidigt at erindre.

Mads Vestrups Øjne glødede. Men Bekymringerne i hans Sind holdt Vreden i Ave, ja der var snarest noget nedstemt i hans Tone, da han svarede.

»De talte før om Deres Ansvar, Hr. Professor Mundt. Jeg formoder, at De veed, hvad der var Frøken Frederiksens Levevej indtil den Dag, hun sprang i Kanalen. Jeg tænker ogsaa, De godt nok forstaar, hvad Følgen vilde blive, dersom hun skulde blive rask paa den Maade, De mener. Det vil saa ikke vare længe, før hun igen staar halvnøgen paa en Tribune og synger svinske Viser. Og det skal kaldes for en Helbredelse!«

»Jeg maa bede Dem ikke at misbruge min Tid!« sagde Professoren og saae paa sit Ur. »Med vore Patienters moralske Forbedring kan vi ikke befatte os. Naar Frk. Frederiksen først er bleven udskrevet herfra, kan De for min Skyld gerne faa hende overladt til videre Behandling.«

»Og dersom det saa er for silde? Det gælder en Menneskesjæl, Hr. Professor Mundt! Det betyder